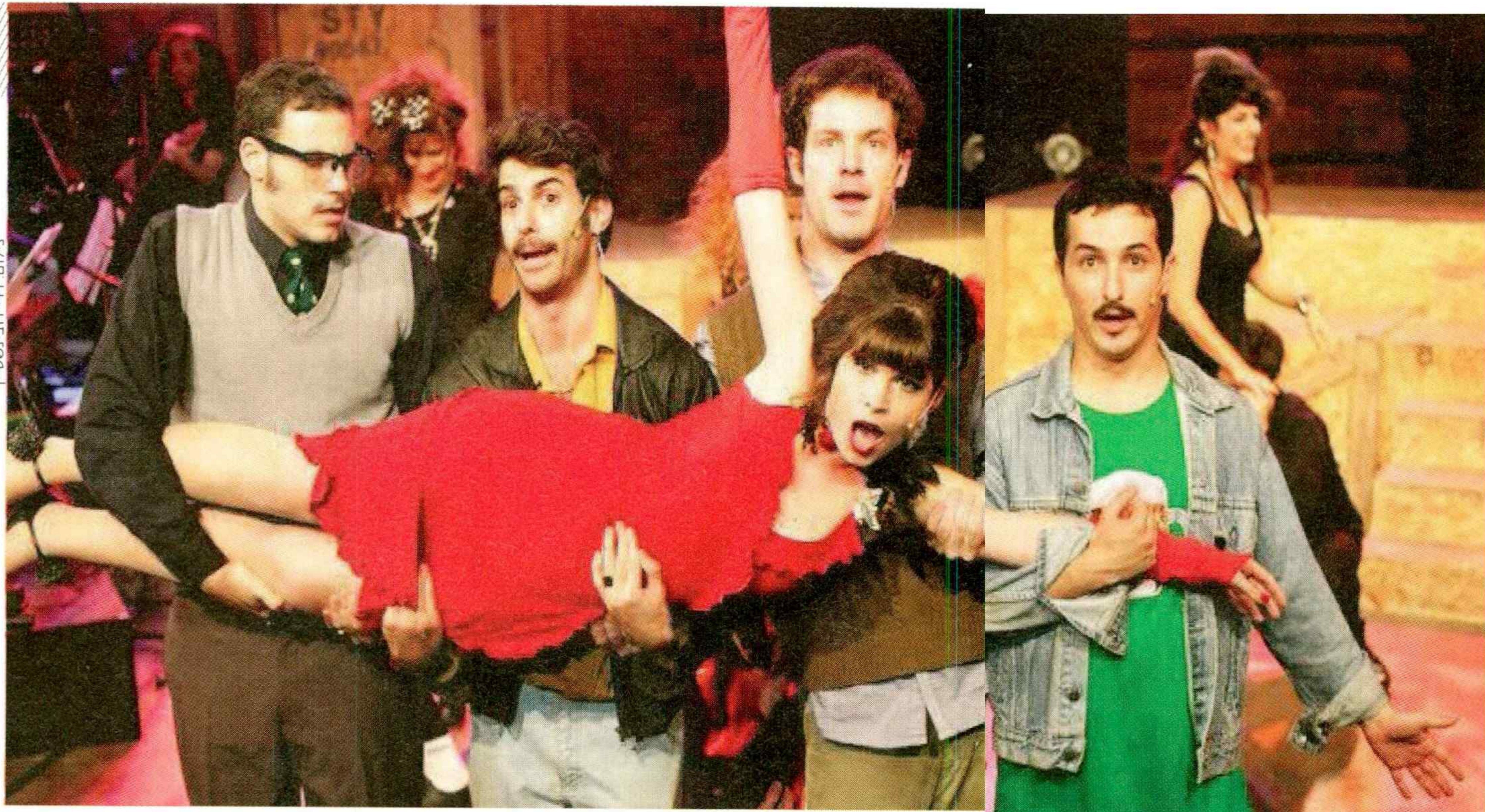

19.74x29.24	1	עמוד 60	במחנה	20.11.2014	45252563-2
ללכת עד הסוף - הצגה - 26190					

תרבות יום ו'

כל שחקן יכול להגשים את החלומות הכי פרועים שלו. שביט (שני משמאל) עם שחקני המחזמר

מחזמר סוף

אחרי שרקדו, התפרעו והתפשטו על הבמה במחזמר "ללכת עד הסוף", תלמידי שנה ג' מסיימים את בית הספר למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין ✕ "זה היה כיף גדול לסיים את השנה עם להיט שכזה. עכשיו העולם האמיתי מחכה לנו"

גם אדם שחוש הקצב שלו מזכיר להקת תנים נרדפת, יצליח לזמר את שורות השיר "ללכת עד הסוף", שחותם את המחזמר בעל אותו השם. פרשנויות רבות ומעניינות למסר הזה נחשפות על במת הסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין, גם זו העירומה ביותר - למקרה שתהיתם.

"ללכת עד הסוף" מבוסס על סרט קומי בריטי מסוף שנות ה-90, המספר את סיפורו של גארי, אב גרוש ומוכטל. לאחר שפוטר ממפעל מנסה גארי להעניק משמעות מקורית לחייו ועל הדרך גם להרוויח קצת כסף, באמצעות הקמת להקת חשפנים פורצת גבולות. אמנם העלילה עצמה עטופה מכל עבר באמריקן קיטש נדוש (קפיטליזם, משבר אמצע החיים, תחושת חוסר פשר, סקס, סקס וסקס), אולם משחק המצוין של תלמידי הסטודיו מחפה על זה בגדול. יכולותיהם המעולות של השחקנים שגדלו בחממה התיאטרלית הצליחו לזגזג בהפקה הזו, שמציגה עושר בימתי גדול, בין קטעי משחק, שירה ומחול לצלילי תזמורת חיה. מטרתו של המחזה מובהקת: הוא לא מתיימר להעביר פילוסופיה אנושית עמוקה או לעורר מחשבה קיומית ביציאה מן האולם. כוונתו להצחיק, בקלילות ובשטחיות שיש בהן טעם, ובין השורות לשלב מסרים על קבלה עצמית, הומוסקסואליות ודימוי גוף. אבל "ללכת עד הסוף" מצליח להיחשב ליצירה אמנותית עצמאית בעיקר בזכות משחק מרעיש ומתפרץ שמותח כל גבול בימתי. במסגרת לימודיהם, זאת תהיה ההפקה האחרונה שיעלו תלמידי שנה ג' בבית הספר למשחק. "אני חייב להגיד שהגענו למחזמר מאוד מותשים, אבל איכשהו העבודה הטעינה אותנו באנרגיה", מספר השחקן הראשי מתן שביט, שמגלם את גארי. "התוכן של המחזה, המוזיקה שלו והכוריאוגרפיה הקצבית הזינו כל שחקן ושחקן, שגילה גבולות חדשים במשחק שלו. זה כיף גדול לסיים את הלימודים עם להיט שכזה". בניגוד להפקות הדרמטיות הקודמות שלהם

- ביניהן "רודף העפיפונים", "המחברת הגדולה" ו"אמה ויגואר" - לקינוח התנסו התלמידים שחקנים במחזמר קומי ופחות מוכר מבחינתם, ולקול צליליו יצאו אל עולם המשחק האמיתי. "בתור אחד שיצא לו לשחק הרבה תפקידים דרמטיים עם קונפליקטים כבדים, פתאום התמודדתי עם מחזמר שיש בו גם מוזיקה טובה, רוקנ'רול והומור מופגן. זה מרענן מאוד", מבהיר שביט בחיך.

לדבריו, העבודה על ההפקה הנוכחית אילצה את שחקני הסטודיו לשנות 'מוד'. רבים מהשחקנים נדרשו לראשונה לשיר על הבמה ולפתח את יכולותיהם המוזיקליות, בזמן שאחרים הגיעו לשיאים חדשים ביכולות הריקוד שלהם. הם נאלצו לפשוט מעל עצמם כל מגננה או חוסר ביטחון, וגם כל בגד. "העבודה עם שוקי וגנר, במאי ההצגה, היא בראש ובראשונה מרגיעה מאוד", אומר שביט. "אחד הדברים שבולטים בו הוא היכולת לטעת ביטחון בשחקנים שלו, לחזק אותם ולהעביר להם את התשוקה למשחק. השאיפה שלי, בתור שחקן, היא להביא כמה שיותר אמת ממני על מנת ליצור הזדהות אצל הצופה. כשאתה נוכח בכל מיני מקומות אפלים של הנפש, אתה מציף את עצמך ומרגיש שהדמות שלך יוצאת הכי טוב החוצה".

עבור שביט, שיסיים תוך זמן קצר את פרק חייו האינטנסיבי בבית הספר למשחק, הפרידה מהסטודיו היא עצובה אך טבעית. "הסטודיו למשחק הוא מקום שבו כל שחקן יכול להגשים את החלומות הכי פרועים שלו, ולהיות מי שהוא רוצה. יש פלטפורמה מדהימה שיוורם וליך (ליך סגל, המנהלת האמנותית - מ"מ) יוצרים עבורנו. זה היה עבורי מקום שהוא כמו בית - חם, אוהב ומלמד, ואני שמח מאוד שעברתי שם פרק בחיים", הוא מספר. "אני גם שמח שזה רק פרק ושכרגע אני יכול לצאת לעולם האמיתי. עכשיו אני הולך לעסוק במקצוע שבו לא יודעים מה יוליד יום, אבל אני תמיד אשתמש בסל הכלים הטוב ביותר שהוענק לי".

